Minunile Sf. Sisoe

George Topîrceanu

Editura Bestseller

Imagine: Thomas Dekiere

bestseller

Carte electronică publicată cu sprijinul Ministerului Afacerilor Externe – Departamentul Politici pentru Relația cu Românii de Pretutindeni.

MINISTERUL AFACERILOR EXTERNE
DEPARTAMENTUL POLITICI PENTRU RELAȚIA
CU ROMÂNII DE PRETUTINDENI

I. În rai

Abia trezit din somn în coliba lui prizărită la marginea dinspre răsărit a raiului, sfântul Sisoe făcătorul-de-minuni înălță pe glasul al șaptelea, cu un ochi închis și cu celalt deschis numai pe jumătate, o cântare de laudă împăratului ceresc, stăpânul celor văzute și celor nevăzute. Ieși apoi în prag, să se spele pe ochi la soare cu apă rece dintr-o bărdacă de lemn mirositor, pufnind și împroșcând în juru-i stropi de diamante. După ce isprăvi și această treabă cu bine, îmbrăcă anteriul lui de șiac cafeniu, mai scurt ceva la spate decât dinainte, își luă de după ușă toiagul lustruit de vreme și porni să facă o plimbare de dimineață, ca de obicei, pe aleea cea mare.

Coruri de binecredincioși s-auzeau din toate părțile raiului, despletind psalmi și osanale în strălucirea trandafirie a dimineții. Unul răsuna aproape, de după buchetele de aluni din față: “Bine ești cuvântat, Doa-a-mne, învață-ne pre

noi îndreptările ta-a-a-le...”

Altul îl îngâna mai de departe, dintr-un pâlc de răchiți înflorite: “Slavă ție, Dumnezeul nostru, slavă ți-i-e...” Iar al treilea le răspundea de cine știe unde, cu un ton mai ridicat: “...oa-a-mne...a-a-a-le...”

Astfel grădina raiului răsuna în toate zilele de cântări bisericești din zori și până noaptea, de ți-era mai mare dragul. Și pretutindeni văzduhul mirosea cucernic numai a smirnă ș-a tămâie, de-ți venea amețeală; ba te-ar fi apucat de la o vreme chiar durerea de cap, dacă în rai ar fi cu putință asemenea răutăți.

Dar în grădina cea sfântă a raiului nu se pomenește boală ori durere, căci acolo nu se cunoaște moarte. Traiul celor preafericiți curge pururea lin, sub albăstrimea cerului fără prihană, un cer fără nouri, din care nu fulgeră niciodată. Pe catifeaua verde a covoarelor de iarbă tunsă și pe cărările presărate cu nisip de aur nu sunt hopuri și mușuroaie de care să te împiedici la plimbare, nici gropi neastupate, în care ar putea să dea binecredincioșii, din nebăgare de seamă. Acolo șarpele nu are venin, ardeiul nu usturā și ghimpii trandafirilor sunt bonți. Toate stau în preajma omului smerite și

se poartă cu blândețe, toate sunt dulci la gust și netede la pipăit.

Lăsându-și chilia în paza Domnului, pe deal, sfântul Sisoe coborî la început o potecă îngustă, printre mesteceni evlavioși cu tulpini drepte și albe, ca niște lumânări de botez înfipte în fumul destrămat al frunzișului; străbătu apoi de-a curmeziș prin iarba stropită de agheazma dimineții, o sfântă poiană încununată jur împrejur de trandafiri galbeni, care miroseau de departe a busuioc. Pe aici, soarele abia acum începea să răsară. Cicori și aglice cuvioase își întorceau spre el cruciulițele de smalț. Și macii luminați numai dintr-o parte înălțau deasupra șiraguri de candele roșii, arzând neclintit cu feștila micșorată pe dinlăuntru.

Sisoe trecu apoi, în pas agale, de-a lungul unei cărări deschise între două rânduri de pini întunecați, cu vârfurile poleite de soare. Acolo sus, în bătaia razelor, străluceau pe liane Florileraiului, necunoscute pe acest pământ. Unele, portocalii și lungi, înălțau spre cer limbi ușoare de flăcări, închipuind în aer icoana vie a sfântului Duh; altele albastre și mari, abia aninate de crengi, își legănau cu gura-n jos clopotele de azur, gata să sune pentru îngerii

văzduhului chemarea la liturghie.

Când apucă la dreapta, pe aleea cea mare, Sisoe văzu venind spre el un convoi lung de binecredincioși. Rânduiți patru câte patru, înaintau domol, cu făclii aprinse în mână, cântând cât îi ținea gura psalmii prorocului David. Un sfânt de cei mari, cu picioarele goale în sandale de argint și cu cerc de lumină în jurul capului, mergea în fruntea lor bătând tactul din toiag.

— Blagoslovește, sfinte părinte! îl întâmpină de departe Sisoe, cu voie bună.

Dar celalt nici nu-și întoarse capul măcar.

— De dimineață ai pornit la treabă..., îi strigă iar Sisoe, cercând să intre-n vorbă.

Dar sfântul cel mare tot nu catadicsi a-i da răspuns, ci se încruntă doar la el și-i făcu semn, din treacăt, să nu-l tulbure cu vorbe în deșert.

Sisoe se feri atunci mai la o parte din calea convoiului și rămase acolo, cu bărbia sprijinită-n toiag și cu picioarele desfăcute tare-n lături, ca să privească de-aproape binecredincioșii în tăcere.

Erau de toată mâna. Și mai slabi, și mai grași, cum se-ntâmplă. Toți umblau îmbrăcați la fel, în cămășoaie albe de in, lungi până la călcâie și

strânse bine-n baieră la gât. Și fiind rași peste tot la obraz și cu capetele tunse chilug, de pe nimica nu se mai putea cunoaște, pe dinafară, care-i bărbat și care femeie.

Ușurați cu totul de cele pământești, cei din fruntea convoiului călcau lin și spăsit, de părea că poartă fiecare o tavă cu colivă pe creștet. Mergeau cu privirile-n ceață și pășeau domol, ca o cireadă de momâi albe care-au înviat la soare. Moșneag ori tânăr, cine-l mai putea ști pe fiecare? Gheara vremii nu mai avea putere să zgârie chipurile lor poleite ca marmura, peste care suflarea de gheață a veșniciei trecuse prea de mult timp.

Alții, în urma acestora, mai de curând veniți de pe pământ, cu obrazul stafidit de postiri îndelungate și cu genunchii înțepeniți de mătănii, se îmbulzeau călcând de sus, ca-n străchini, gata să se poticnească la fiecare pas. Și cum treceau de-a valma pe lângă Sisoe, cu ochii-n jos de-atâta smerenie și umilință, se cunoștea cât de colo că n-a fost cine știe ce de capul lor, pe pământ. Rar zăreai printre ei câte unul mai acătării, ce părea să fi fost om cu stare și cu greutate în zilele lui, măcar că se vedea acum ajuns cot la cot cu toți calicii. Unii dintr-

înșii nu știau să cânte, dar zbierau și ei, mai tare decât ceilalți, ca să se-nvețe.

Convoiul era pe isprăvite și Sisoe se pregătea să-și caute de ale sale, când rămase deodată cu privirea ațintită, încruntând sprânceana. În urma tuturor, agățat de coada convoiului, venea depănând mărunt din picioare unul mai mic la trup și mai de nevoie decât toți. Acesta trebuie să fi fost numai de câteva ceasuri intrat în împărăția de sus, că părea grozav de străin. Își domolea uneori pasul și, lungind gâtul, se uita speriat în juru-i... Și iar începea să lucreze amarnic din picioare și să scâncească încet, cu obrazul încrețit de obidă, smârcâind din nas la tot pasul. Când ajunse în dreptul lui Sisoe și dădu fără veste cu ochii de el, începu să urle de spaimă. Iar Sisoe, ca să-i vâre și mai tare-n oase frica de cele dumnezeiești, se stropși la dânsul umflându-și obrajii, ba se și luă după el câțiva pași, cu toiagul ridicat.

După aceasta, Sisoe se întoarse liniștit și însemnă cu vârful toiagului în nisip numărul binecredincioșilor din convoi. Erau o sută nouăzeci și nouă de toți, fără a fi socotit la numărătoare și pe sfântul cel mare din fruntea lor. Aducându-și aminte de acela, Sisoe se

posomorî puțin la obraz. S-aștepte el de-acum să-i mai ceară blagoslovenie...

“Parcă ce-i el mai mult decât un sfânt, ca mine și ca altul?”

Gândind astfel, Sisoe se uită înc-o dată, lung, în urma binecredincioșilor, care se depărtau acum amestecați în grămadă, cu spinările lor albe și rotunde, ca o turmă de oi ridicate-n picioare.

“Unii prea mult, alții nimica...” oftă el iar, plecându-și nasul în pământ.

Căci încă de la început, de când intrase în rai și văzuse cum stau lucrurile pe aici, Sisoe nu visa altceva decât să capete și el o ceată cât mai mică de binecredincioși, pe care să-i călăuzească, să-i învețe și să-i șmotrească de dimineața până seara, cum vedea el că fac sfinții cei mari cu preafericiții de sub oblăduirea lor.

Dar Domnul-Dumnezeu, știindu-l pre el cam lipsit de învățătură și nu cu totul dezlegat de cele pământești, măcar că plin de râvnă duhovnicească și curat la cuget, nu prea se uita la gura lui. Și nici n-ar fi putut Cel milostiv să-i împlinească voia, fără a stârni tulburare și zâzanie între sfinții părinți; căci, după

canoanele raiului, numai sfinții cei cunoscuți și slăviți de toată suflarea creștinească de pe pământ au dreptul să primească sub ascultare o ceată de binecredincioși. Bineînțeles că nici aceia nu-i iau așa, cu hapca, fără nici o socoteală, ci potrivit cu rangul și vrednicia fiecăruia. Astfel, unul din cei mari de tot poate să aibă sub oblăduirea lui și până la trei sute de suflete; pe când altul mai mic în grad, însemnat doar cu o cruciuliță neagră la călindar, primește și el, acolo, vreo zece-douăzeci de capete, ori numai cinci-șase bucăți — o nimica toată. Cât despre gloata cea mare a sfințișorilor de rând, pe care nici popa nu-i mai cunoaște, cine i-ar putea împăca pe toți? Jos, pe pământ, nimeni nu le are grija.

Nimeni nu-i mai pomenește, ca și cum n-ar fi. Doar din an în Paște dacă-și mai aduce aminte de câte unul dintre ei vro babă amărâtă care, te miri din ce pricină, se-ntâmplă să aibă slăbiciune pentru dânsul. Așa fiind, acestora nu li se poate da nici un suflet de creștin pe mână. Și nu le rămâne alta de făcut, cât ți-i veșnicia de lungă, decât să se plimbe cu mâinile la spate de colo până colo prin sfântul rai, fără treabă, înălțând pe neașteptate, de după câte un tufiș, o

cântare nouă de laudă, cu meșteșugite întorsături din gâtlej.

Convoiul pierise de mult la o cotitură, și Sisoe sta tot acolo, căscând prelung și uitându-se la cer. Soarele se ridicase abia de-un stat de om deasupra copacilor. Până la ceasul când sună clopotul de la trapeza cea mare din mijlocul raiului, ca să adune sfinții și binecredincioșii la gustare, mai era încă destulă vreme.

Aducându-și aminte de mâncare, Sisoe simți îndată la rădăcina limbii gust de lapte dulce și de smochine coapte, hrana cea de toate zilele a fericiților dintru împărăția de sus.

“Parcă aș bea oleacă de apă...”, se gândi el, strâmbându-se puțin. Și n-apucă să-și isprăvească bine gândul, că-ndată țâșni dintre pietrele de la picioarele lui, gâlgâind, un izvor de apă curată ca lumina. Sisoe luă în pumni și sorbi o gură plină — dar nu înghiți decât jumătate; cealaltă jumătate o împroșcă în soare, cu buzele strânse, ca să facă curcubeu.

Astfel în rai orice dorință ori nevoie îți este împlinită, cât ai clipi din ochi. Atâta doar, că nimeni nu cutează acolo să dorească ce nu se cade, fiindcă Cel atoateștiutor veghează și

cunoaște în orice clipă gândurile fiecăruia.

După ce își udă cerul gurii, fără nici o plăcere deosebită, căci abia apucase a-i fi sete, Sisoe nu știa ce să mai facă.

O viespe mare, de prin apropiere, veni numaidecât și i se lăsă cu încredere pe mână, ca să-i ție de urât. Era o viespe evlavioasă. Trăise pe pământ tot în preajma unei sfânte biserici și se sfârșise la urmă, leșinată de foame, pe o lespede din pronaos. Și-n scurta ei viață nu făcuse nimănui rău, măcar că îi dăduse și ei Dumnezeu ac și venin în coadă, ca să nu stea degeaba pe acest pământ. Sisoe începu s-o necăjească cu arătătorul, ca să-l înțepe. Multă nădejde de împunsături nu prea trăgea el din partea unei viespi așa de bisericoase. Dar mai știi? Poate că până la urmă tot are să-și piardă răbdarea, să-i vâre barem vârful acului... Căci de atâta amar de vreme, de când abia mai ținea minte, pe Sisoe nu-l mai duruse nimic. Și ar fi vrut să mai simtă și el, măcar o dată, un pic de usturime ori de durere, ca să se poată bucura la urmă, cu adevărat, că nu-l mai doare. Dealtfel, toți tovarășii lui întru neștirbita fericire umblau ahtiați după așa ceva:

— Rogu-mă sfinției-tale — se îmbiau ei unul

pe altul când se-ntâlneau la câte un loc mai ferit — trage-mi un pumn în nas... Dar puteau ei să tot încerce, că nu-i durea nici cât un bobârnac, măcar de și-ar fi cârnit nasurile din loc.

Văzând că viespea își ferește încoace și-ncolo pântecul inelat și n-are de gând să-l înțepe, Sisoe o înălță într-un vârf de deget și-o suflă, cu ciudă, să se ducă de unde a venit.

Sfinția-sa a pornit apoi încet mai departe, pe o alee umbrită ce se chema Drumul lui Adam.

În cedrii cei înalți de pe margini, îngerași de felurite mărimi, cu aripioare albe, se jucau zburând care-ncotro și ascunzându-se prin frunzișuri. Unii se legănau cuminți la soare, pe crengile din vârf; alții, mai zglobii, s-agățau de liane cu capul în jos și-și făceau vânt de la un copac la altul, ori s-alungau printre ramuri cu țipete fragede și ușoare. Iar când se întâlneau prin văzduh câte doi mai gâlcevitori, se-nvălmășeau grăbit, ciufulindu-și părul bălai, și veneau ghem până aproape de pământ. Acolo se despărțeau și zburau înapoi, în copac. Și-n urma lor rămânea plutind câte o pană albă, care cădea încet ca un fulg mare de omăt pe iarba întunecată.

Sisoe ar fi vrut să treacă pe acolo nebăgat în

seamă. Stătu puțin la îndoială; să meargă mai departe, ori s-apuce pe alt drum?... Dar era prea târziu. Un îngeraș, care se pitise de tovarășii lui de joc între candelabrele unui castan înflorit, l-a zărit de-acolo, printre frunze. Și-i strigă de departe, cu glas de clopoțel:

— Săru'mâna, sfinte Sisoe!

Se făcu liniște, o clipă. Toți îl căutară cu ochii... Apoi stolul întreg se năpusti asupra lui. Îl înconjurară, îl năpădiră din toate părțile:

— Sisoe! Sisoe! Sisoe!

Și era o larmă de țipete și-o învălmășeală de aripi albe așa de cumplită, că bietul Sisoe nu-și mai vedea capul:

— Îndărăt, zvăpăiaților!... Ce tot aveți cu mine?

Dar ei începură s-arunce-n el cu flori, făcând horă-n jurul lui și petrecându-l cu alai:

Sisoe, Sisoe,
Văr cu tata Noe,
Floare de trifoi,
Fir de usturoi,
Ia-te după noi!

Sisoe se apăra cu cotul în dreptul obrazului de zburdălniciile lor; se răsucea-n loc și se lua după câte unul, dar nu-l putea prinde. Abia dacă

a apucat să-i lipească unuia, cu picioruşe dolofane, lip! o palmă la spate, din fugă.

— Staţi numai, că v-arăt eu vouă!... Îngeri sunteţi voi, ori diavoli împeliţaţi?

Un serafim care tocmai trecea-n zbor peste copaci, zărind forfota de jos, se lăsă pe pământ, să vază ce-i. Cu aripile încă desfăcute, făcu trei sărituri lungi pe vârful picioarelor, înainte de a se opri din iuţeala zborului. Şi aripile de azur i se alipiră delicat de-a lungul spatelui, până deasupra coapselor de fildeş.

— Linişte! strigă el, bătând din palme. Plecaţi de-aici... Unul să nu mai văz! La glasul serafimului, îngerii se risipiră într-o clipă, fâlfâind în toate părţile, ca un roi de fluturi mari.

— Nu se poate omul să mai treacă pe nicăieri de răul lor...vorbi Sisoe către serafim, scuturându-şi florile de pe umeri şi iarba din păr.

Şi nu pornise bine mai departe, când o veveriţă mică, care pesemne prinsese la curaj din cele ce văzuse, se coborî iute dintr-un copac, se opri drept în mijlocul cărării în două labe şi-i făcu, de departe, o reverenţă. Apoi se întoarse şi-i mai făcu una de-andăratele, cu codiţa pe

spate.

Roșu de ciudă, Sisoe zvârli cu toiagul după ea:

— Scârnăvie!... Acuș te ridic de vârful cozii și te duc înaintea Celui preaînalt!

Și cum veverița pierise prea repede-n frunziș, lăsându-l încă fierbând de mânie, sfinția-sa luă martori copacii dimprejur pentru o îndrăzneală ca aceasta:

— Auzi d-ta!...

*

Aleea pe care apucase Sisoe dădea într-un luminiș rotund, cât o arie largă, bătătorită bine de pași pe la margini, măcar că locul nu părea tocmai potrivit pentru plimbare. Acolo, drept în mijloc, sta un pom singuratic, prăpădit de bătrânețe. Un gard de sârmă cu ghimpi îl închidea de jur împrejur, ca să nu mai poată nimeni atinge cu piciorul, în veci de veci, iarba cea uscată de sub el, ce se vedea tăvălită strașnic în câteva locuri...

Acesta era mărul lui Adam, rămas aici de la începutul lumii. O fi fost el pe vremuri mai arătos, poate. Acum era un biet copac strâmb și desfrunzit, ca vai de el. Dormea toată ziua. Când îl mișca o adiere de vânt, începea să

geamă din încheieturi și să schiaune cu glas așa de pierit, că parcă se milogea de iertare. Alteori, fără pic de vânt, se trezea foșnind într-aiurea ca de pe altă lume, din cele două-trei smocuri de frunze câte-i mai rămăseseră pe poale; și parcă râdea singur atunci, aducându-și aminte de cele văzute, odată, sub crengile lui îngăduitoare...

În jurul trunchiului uscat se vedea încolăcit un șarpe. După înfățișare, nici ăsta nu părea a fi mai de ispravă. Era un șarpe lung și slab din cale-afară, ca un țâr. De bătrân ce era, îi căzuse toți dinții și-abia mai putea clipi din ochii lui mici, de găină bolnavă. De demult tare trebuie să fi rămas el înnodat acolo, ca o curea veche care ar ține scoarța pomului să nu-i lunece la vale.

Își luaseră vrăbiile nărav să-l ciugulească cu de-amănuntul de două ori pe zi, în batjocură. Și el n-avea putere nici să mai sâsâie măcar, cum fac șerpii cei întregi la fire când îi zgândărești; ci doar își încrețea pielea din jurul nasului, puțin, ca să-și arate scârba. Iar dacă-i venea-n minte să-și strecoare printre buze limbuța neagră și despicată, ca să sperie dușmanul, rămânea de multe ori cu ea afară, atârnată într-o parte: nu mai știa din ce pricină a scos-o și

uita s-o mai tragă înlăuntru.

De-o asemenea tovărășie, copacul s-ar fi lepădat bucuros. Se săturase până-n gât să tot simtă pe lângă sine o astfel de lighioană, neputincioasă și adormită. Și poate că șarpele s-ar fi dus bucuros să tânjească-n altă parte, că-i era și lui lehamite de când tot sta acolo. Dar ce puteau face? Soarta îi legase la un loc pe vecii vecilor, căci Domnul-Dumnezeu hotărâse, în nemărginita lui bunătate, să-i păstreze viitorimii pe amândoi, pentru aducere-aminte.

Mărul lui Adam nu mai dădea rod. Doar la zece ani o dată dacă mai făcea și el, acolo, câteva mere pipernicite și verzi, de-ți strângeau gura pungă de departe, numai cât te uitai la ele.

Ceasuri întregi stăteau atunci sfinții părinți cu ochii la acele stârpituri pădurețe, și le lăsa gura apă, că erau doriți de acritură.

Dar nimeni nu cuteza să s-atingă de ele, fiind lucru cu primejdie; veninul lor, dulce-acru, își păstrase până astăzi virtutea de a-l împinge pe om în mare ispită... Odată, trecând pe aici niște binecredincioși, zice că unul dintre ei, mai lung de mână, ar fi îndrăznit s-apuce din treacăt, pe furiș, un măr căzut în iarbă. Și până să prinză de veste sfântul din fruntea convoiului, până s-

alerge la el, să-l scobească cu degetul în gură ca să-i scoată bucățica dintre dinți, acela a-nghițit-o nemestecată...

Și nu i-a mai trebuit alt popă! S-a scuturat ca de friguri de vreo două ori, dup-aceea a-nceput a se uita galeș, pe sub sprâncene, în jurul lui... Pe urmă s-a pornit să fluiere un cântec de lume. Și dintr-o dată s-au trezit cu el zberând cât îl ținea gura: Hai, leleță,-n deal la vie, Să culegem razăchie...și alte măscări de acest fel, cum nu se mai auzise niciodată în sfântul rai. Iar la sfârșit a fost apucat cu atâta furie, că nu mai știa nimeni ce să-i facă și cum să scape de el. Dădea buzna la tovarăși, adulmecând grabnic și pipăindu-l pe fiecare, încât unora le aducea mare tulburare în inimă, măcar că alții îl scuipau și-l-îmbrânceau cât colo. Așa că la urmă a trebuit să-l scoată dintre ei și să-l lege cobză până i-a trece harțagul ca să nu-i molipsească și pe ceilalți cu vremea, ori s-apuce a-i vătăma cumva.

Și astfel, mult năduf a pătimit de pe urma lui sfântul care-l avea în pază...

“Așa i-a trebuit!” se gândi Sisoe, aducându-și aminte de această veche întâmplare. Când ai binecredincioși pe samă, va să fii cu ochii în

patru, nu să-i lași de capul lor. Că ce știu ei, săracii? Dacă nu le ai grija, îndată culeg de pe jos și bagă-n gură tot ce le cade la-ndemână...

Iaca, lui de pildă, nu i s-ar fi putut întâmpla una ca asta. Să fi avut el câțiva în grijă, i-ar fi ținut din scurt, nu așa. Nici să s-aplece cât de cât, ca să se scarpine la vrun picior, nu i-ar fi lăsat.

Le-ar fi făcut el însuși, la nevoie, slujba aceasta. Când ai puțini, merge... Dar asta-i, că sfinții cei mari nu vor să se mulțumească cu puțin; ba câte unul mai lacom are atâta liotă de creștini pe cap, că nici să le dea apă de două ori pe zi nu mai pridideşte, necum să-l scarpine pe fiecare unde-l mănâncă...

II. La un țintar

– Facem un țintar, frate Sisoe? răsună deodată, de la spatele lui, un glas cunoscut.

Sisoe se întoarse, tresărind, și dădu cu ochii de un sfânt lung și slab, care s-apropiase fără zgomot și se oprise la câțiva pași, în soare. Un anteriu prea scurt și cam ros de molii pe la poale îi îmbrăca trupul deșirat.

Acesta era sfântul Avacum, poreclit Habacuc, vestit în tot raiul ca jucător neobosit de țintar.

– Porumb ori fasole? întrebă el iar, uitându-se la Sisoe ațintit cu ochii lui verzi și mari, din care nu clipea niciodată.

– Porumb… răspunse Sisoe, fără putere de împotrivire.

Ca să nu-i dea timp să se răzgândească, celalt scoase îndată de sub anteriu o tablă lată de lemn, pe care se vedea zugrăvită cu crida un țintar frumos, în patru colțuri, cam șters pe alocurea de frecătură. Puse tabla jos și-i turnă

deasupra, din căușul palmei, cele două boabe de fasole și nouă de porumb, pe care le purta întotdeauna în buzunarul de la spate, pentru orice întâmplare. S-așezară apoi pe iarbă amândoi, față-n față, cu țintarul între ei; și după ce-i potriviră pe la colțuri și pe la răscruci fiecare la rândul său câte-o boabă, începură să mute.

Sisoe nu prea avea chef de jucat. Țintarul era pentru el un joc prea migălos, la care nu se pricepea tocmai bine și rămânea totdeauna bătut. Ca să nu se cheme la urmă că s-a dat prea lesne biruit, când venea rândul să mute se prefăcea mai întâi că se socoate adânc... Apuca apoi bobul de porumb între două degete și înainte de a-l așeza în alt loc, la întâmplare, îl stupea bine pe toate părțile, ca să se lipească. Pe urmă, trăgea cu coada ochiului la Habacuc, să vază ce zice.

– Bre-bre-bre... se minuna acesta, ca să-i dea curaj – strașnic le mai învârtești! Nimeni nu se poate pune cu sfinția-ta la acest joc. Atâta doar că-l joci prea rar...

Habacuc, în schimb, îl juca de câte ori avea cu cine. Ba-l juca și singur uneori, că mulți se cam fereau de el, fiind sfinția-sa un sfânt ciudat

și nu tocmai bine văzut de cei mari. Când nu-și găsea tovarăș de joc, rătăcea ca o umbră pe cărările paradisului, cercetând, scormonind și amirosind prin toate cotloanele, ca să-și găsească ceva de lucru, pentru trecere de vreme. Odată a fost prins cărând țărână cu o tărăboanță, într-un loc mai ferit, unde-și pusese de gând să răsădească urzici. Și a fost aspru mustrat de sf. Petru, după cuviință, căci în rai nu-i îngăduit nimănui să muncească, acolo fiind veșnică sărbătoare. Afară de asta, cum fusese proroc în zilele lui, Habacuc știa să ghicească sfinților părinți în palmă. Și-i spunea fiecăruia, ca din carte, tot ce are să i se-ntâmple până într-o mie de ani de-acu-nainte: ba că are să-i cază un dinte din fund în acest răstimp – dar nu-i mare pagubă, că tot nu prea avea ce face cu el; ba că peste vreo trei sute de ani, poate și mai curând, va primi într-o dimineață o veste pentru niște vorbe rele de la unul scurt și roșcovan, care pe din față i s-arată prieten, iar pe din dos îl paște... Și altele de acest fel, câte-n lună și-n soare, de-i făcea pe toți să-l asculte cu gura căscată și să se-nfioare până la rădăcina părului de prorocirile lui.

– Ia! făcu el într-un rând, ridicând un deget.

De departe, de peste deal, s-auzeau pe undele vântului glasuri dulci de femeie: și cântau, cântau, cântau mironosițele Domnului atât de fermecat că până și frunzele de pe copaci încremeniseră ascultând.

– Iaca și sfântul Pafnutie... zise într-un târziu Habacuc, privind într-o parte.

Sisoe, care tocmai ducea la gură un bob de porumb, privi și el într-acolo și rămase așa, cu mâna ridicată și cu buzele țuguiate...

Pafnutie avea trei binecredincioși sub oblăduirea lui: doi moșnegi ș-o babă. Nu era mare lucru – dar tot era ceva.

Se opri din trecere nu departe, lângă o tufă de liliac, și păru a sta în cumpănă o bucată de vreme. Își lăsă apoi binecredincioșii acolo, pe o piatră, și se îndreptă cu pas măsurat spre cei doi tovarăși de joc. Mergea încovoiat puțin înainte și cam hâit și-ntr-o parte de la mijloc în sus, ca o scoabă de lemn, purtând în mâna dreaptă o cârjă mai înaltă decât el, cu care s-ajuta la mers...

Neștiind ce gânduri are noul-venit, Habacuc acoperi țintarul cu poala anteriului, încet-încet, ca să nu bage de seamă. Căci Pafnutie era ceva mai mare în grad decât ei; avea și o aureolă mai

lată, care i se vedea bine în jurul cheliei din creștet, ca marginile unei pălării fără fund, mai cu seamă când trecea din lumină în umbră. Aureola lui Sisoe abia se zărea, numai ca un abur subțire de argint, gata-gata să se topească de tot în văzduh. Iar a lui Habacuc, încalte nu se mai vedea deloc, decât poate la vreme de noapte...

– Da’ ce faceți, sfințiile-voastre, aici? vorbi Pafnutie cu duhul blândeții, oprindu-se la spatele lui Sisoe, în picioare.

Habacuc răspunse:

– Iaca stăteam și noi de vorbă... mai de una, mai de alta...

Pafnutie întinse atunci cârja peste umărul lui Sisoe și dezveli, cu grijă, țintarul.

– Al cui e rândul la mutat? întrebă iar sfinția-sa, dând la iveală un dinte mare și strâmb, care-i împungea puțin buza de sus când ținea gura închisă. Era rândul lui Sisoe.

– Fă-mi plăcerea și mută-l pe cel de colo, de la colț... rosti noul-venit, după oarecare gândire, arătând cu vârful cârjei un bob de porumb.

Sisoe îi făcu bucuros această plăcere. După care, Habacuc mișcă și el îndată, în cinstea musafirului, o boabă de fasole mai mare decât

celelalte și cu picățele roșii.

– Așa. Ia mută-mi-l acuș p-ăsta de ici, de la răscruce, porunci blajin Pafnutie, lăsându-se pe vine la spatele lui Sisoe. Și nu-l mai îmbăla atâta, sfinția-ta, că doar n-are să prinză rădăcini acolo...

Sisoe șterse de poala anteriului bobul cu pricina, fără supărare, și-l puse la locul arătat. Dar se vedea bine că nu-i mai arde lui acum de jucat. Sta tot cu capul întors și se uita cu jind la cei trei binecredincioși ai lui Pafnutie. Când îi veni deci rândul să mute iar, Pafnutie întinse mâna și mută în locul lui, fără să-l mai întrebe.

Și astfel, încetul cu încetul, molipsindu-se și sfinția-sa de plăcerea jocului, îi luă locul lui Sisoe.

În vremea asta, cei trei binecredincioși stăteau la o parte pe piatră, unde-i lăsase sfântul lor, cu mâinile pe genunchi și cu ochii holbați în gol. Nici un gând nu se vedea pe chipurile lor încremenite: traiul cel bun, fără griji și fără nevoi, le tocise pesemne simțurile și le adormise mintea pe vecie.

Dar până s-ajungă în starea aceasta fericită, nu mai încape vorbă că trebuie să fi cunoscut și

ei toate schimbările de toane prin care trec de obicei binecredincioșii, câți intră în împărăția de sus.

La început, toți umblă cu inima pierită de frică, săracii, când se văd picați deodată într-un loc așa de străin și sfânt ca acela. Văzând însă că nu le face nimeni nimica rău, ci doar îi pune să cânte, își vin repede-n fire. Și cum li-i încă acru sufletul de câte-au tras pe pământ, când se-ndulcesc mai bine la lapte și la smochine, se pun pe trai și se miră ei singuri ce-a dat peste ei. Cine-ar putea crede că s-ar mai sătura vreodată de atâta dulceață?... Dar după vrun an ori doi, unii mai degrabă, alții mai târziu, cum e firea fiecăruia, încep să cadă mereu pe gânduri și li se lungesc ochii a drum... La masă, rămân cu lingura-n mână și se uită pe pereți, parcă s-ar lipsi de orice; iar când sunt duși la plimbare, aruncă priviri iscoditoare în toate părțile, ca și cum le-ar fi numai de-a scăpare. În curând, ba unul, ba altul încearcă să sară noaptea peste ziduri. Dar heruvimii de pază, rânduiți anume pentru treaba asta, îi prind în niște rețele mari de sfoară, întinse cu meșteșug în văzduh, și-i aduc îndărăt nevătămați. Și azi așa, mâine așa, până ce, văzând și ei că nu le merge, se potolesc

încetul cu încetul, de-ajung la urmă să nu mai dorească și să nu mai aștepte nimic. Rar se-ntâmplă printre ei câte unul mai încăpățânat care, vrând să moară încalte de tot, nu numai pe jumătate, cum e mai rău, încearcă la sfârșit să se spânzure de ciudă. Pe acela unul, văzându-l Domnul-Dumnezeu că s-a săturat de bine până-n gât și că nu mai are ce-i face, îl sloboade pe pământ să se nască a doua oară și să treacă iar prin toate necazurile vieții pământești, ca să se-nvețe minte.

Binecredincioșii sfântului Pafnutie trăiau bine laolaltă. Cum nici unul nu cunoștea limba celorlalți doi, se îmboldeau numai cu cotul, ori, când erau în toane rele, își repezeau și câte-un genunchi în șale, pentru trecere de vreme.

Cel din mijloc, cel mai negricios, pe nume Ovanez, fusese în vremea lui – era mult tare de atunci – negustor de șaluri și de covoare într-un mic oraș din Capadochia. Calicise la vreme de bătrânețe. Se luase adică după gura unora, rătăciți pe-acolo de prin părțile Idumeii, care i-au bătut capul să-și vânză averea și s-o împartă la săraci, ca d-alde ei, dacă vrea să găsească pe lumea cealaltă o viață veșnică. Și acum, iacă: ce-a căutat a găsit.

Al doilea, cel din dreapta, era un ungur papistaș, născut nu se știe unde, pe la Nagykörös ori pe la Törökszentmiklos, că-n condica raiului fusese trecut cam anapoda la intrare. Pișta Ferencz era numele său. Nimeni nu-i cunoștea povestea, limba ungurească fiind prea puțin vorbită în sfântul rai; și fiind o limbă și cam răstită, dacă încerca vreodată cineva să-l întrebe cum și pe unde a ajuns acolo, când îl vedea că se supără așa de tare dintr-atâta lucru, nu se mai încumeta a doua oară să intre-n vorbă cu el...

Iar al treilea binecredincios, care după înfățișare părea a fi femeie, fusese în zilele lui madamă menajeră la un popă pravoslavnic de prin părțile noastre, căruia îi murise de tânăr preuteasa, lăsându-l și cu copii mici. Zece ani l-a slujit cu credință femeia, fără nici o sâmbrie, ci doar așa, din râvnă mare pentru cele bisericești. Și i-a citit părintele, drept mulțumită, atâtea molitve în timpul vieții, i-a făcut atâtea parastase după moarte, pentru ușurarea păcatelor, că nu se putea până la urmă să nu fie primită și ea, săraca, în împărăția cea veșnică a luminii. Mândița Zodieru, văduva, era numele acestui binecredincios.

Și-acum stăteau acolo tustrei, în cămeșoaiele lor albe, din care numai capul ieșea la iveală, rotund și otova ca o tărtărcuță.

Într-un târziu, negustorul din Capadochia săltă puțin din sprânceana dreaptă. Apoi începu a clefăi încet din gură. Îi era foame.

– Lave or hankist gu țike mez konè...[Nota 1], mormăi el pe limba armenească, abia mișcând buzele.

– Nèm tudom mit mondasz...[Nota 2], se răsti ungurul.

– Mânca-v-ar ciorile de pârliți să vă mănânce! oftă femeia, pe românește, întorcându-se puțin mai cu spatele.

Auzind vorbă, Sisoe se ridică de la locul lui și veni către ei. Le potrivi mai bine baierele la gât, le netezi puțin cămeșoaiele pe la umeri și-i șterse, pe rând, cu basmaua la nas.

– Ia seama, îi strigă Pafnutie, nu le mai pune mâna pe la nas... Cel din dreapta cam are nărav de dă cu piciorul...

– Nu crez! se supără Sisoe. În sfinția-ta de ce nu dă?

– Pe mine mă cunoaște, răspunse Pafnutie, moale.

Ca să-i arate că nu se teme (ce era el, să se

teamă?), Sisoe se întoarse la ungur, îl apucă cu două degete de vârful nasului, îi săltă puțin capul mai sus și i-l suci un pic într-o parte, ca să stea drept.

– Vezi că n-a dat? zise el fudul.

îi mișcă apoi și pe ceilalți doi câte puțintel, ca să-i așeze mai bine pe piatră, cu genunchii la aceeași înălțime și cu nasurile drept înainte. După care, se întoarse iarăși la locul său.

Dar n-avea astâmpăr. Ofta mereu, se frământa și se răsucea, ca pe spini.

– împrumută-mi-i și mie, sfinte Pafnutie, măcar pe-un ceas! îndrăzni el în sfârșit, luându-și inima-n dinți.

– Ce să-ți împrumut? întrebă Pafnutie într-aiurea.

Sisoe arătă cu capul spre cei trei binecredincioși.

– Dă-mi-i să fac numai două-trei ocoluri cu ei... și ți-i aduc îndărăt, nevătămați.

– Ba! răspunse Pafnutie, scurt. Nu ți-i dau.

– Rogu-mă sfinției-tale...

– Nu ți-i dau, că ești stătut. Dacă ți-i las pe mână, într-un ceas mi-i dai gata. Vorbind astfel, Pafnutie își plecă iar ochii asupra țintarului.

– Bag samă, zise el către Habacuc, cu o

sprânceană mai sus și cu alta mai jos, bag samă că această boabă de fasole nu era aici, adineaori, când am întors capul...

– Eu unul știu că n-am atins-o, se apără Habacuc.

– Trebuie s-o fi atins... că singură nu s-a ridicat de la locul ei, în două labe, ca să se mute aici.

– O fi lunecat, cine știe cum... protestă iar Habacuc. Că doar nu jucăm pe parale!

– Urât mi-a fost mie de când lumea, frate Avacume, sfântul care umblă cu șiretlicuri la țintar. Când văz așa ceva, m-apucă un fel de scârbă la inimă și-mi vine să mă las păgubaș. Vei face dar bunătatea, sfinția-ta, să duci la locul său acest bob de fasole.

– Iaca-l duc, mormăi Hababuc. Da' nici sfânt așa cărpănos la joc, pot să jur că n-am mai întâlnit.

Pe când se împungeau ei așa, Sisoe sta la o parte, ca și cum n-ar fi fost acolo. Se gândea la necazul său. Avea ochii plini de ceață și-i tremura puțin buza de jos.

– Mă voi ruga iarăși la Cel preamilostiv, izbucni el în sfârșit, să-mi dea și mie doi-trei binecredincioși pe samă. Ori măcar unul singur,

dacă nu se poate mai mulți...

– Vai de pielea lui și de mama care l-a făcut! se încreți Habacuc.

– Degeaba te vei ruga, că nu se poate să-ți dea, vorbi Pafnutie.

– Și de ce să nu se poată? Oare sfinției-tale cum s-a putut? Pafnutie înălță capul:

– Pentru mine s-or fi rugat cei de jos, care ne judecă pe fiecare după faptele noastre de pe pământ, vorbi el apăsat, arătându-și colțul.

– Și ce fapte mari până pe-acolo ai făcut sfinția-ta pe pământ? înălță glasul Sisoe, gata să plângă de obidă. Oare eu nu m-am războit de-atâtea ori cu duhul cel necurat... și cu Avestița, aripa Satanei, care-i și mai rea decât el, fiind parte femeiască? Și nu o dată, scânci el pipăindu-se, m-am ales la sfârșit cu vânătăi și cucuie pentru binele omenirii, care ș-acu se mai cunoaște aici, la spate, o julitură adâncă, unde m-a ajuns cel vrăjmaș cu gheara...

Habacuc găsi de cuviință să se amestece și el în vorbă:

– Degeaba, oamenii nu se uită la cucuie, oamenii-s nărăviți rău, frate Sisoe. Poți să le-arăți toate zgârieturile de pe trup, că nu le pasă, și praznic la călindar tot n-au să-ți puie... Dar ia

să te fi pogorât în mijlocul lor, să le faci minuni, să-i vindeci – pe unul de bubă-rea, pe altul de vătămătură – ș-ai vedea ce praznic mare, cât toate zilele, ți-ar pune și sfinției-tale la călindar... Pafnutie își arătă iar dintele:

– Apoi vezi, nici asta nu se mai poate de-acum, vorbi el. Toate sărbătorile cele mari au fost prinse de alții... gata, s-a isprăvit! care-a apucat a se chivernisi de la început, bine de bine. Care nu, rămâne mofluz pe vecii vecilor. În vremea de azi nu se mai fac sărbători.

– S-avem iertare, sfinte Pafnutie, sări Habacuc. Oare n-ai la știință sfinția-ta că cei de pe pământ scormonesc și alte sărbători, pe lângă cele vechi?

– Vorbe! răspunse Pafnutie.

Dar Sisoe înălță capul și se dădu mai aproape:

– Ce spui, frate? Mai fac oamenii sărbători?

– Se vede că sfințiile-voastre trăiți pe altă lume..., urmă Habacuc, uitându-se la ei cam pieziș. N-ați auzit oare că-n vremea din urmă fiecare norod și-a făcut obicei de-și rânduiește la călindar câte-o sărbătoare nouă-nouță, care n-a mai fost de când lumea?

– Lasă asta, mormăi Pafnutie. Asta-i altă

căciulă.

– Ba-i tot aia, întări Habacuc. Creștinii nu mai vor să muncească, asta-i. Și s-au pus pe făcut sărbători. Niciodată n-au fost mai credincioși și mai cu frica lui Dumnezeu decât în zilele noastre. Și tot adaugă câte-o sărbătoare nouă la călindar – uneori mai des, alteori mai rar, după cum îi apucă...

– Ce vorbești, frate Habacuc? izbucni Sisoe, neputând să mai rabde. Și sărbătorile astea nou-nouțe, le țin oare creștinii ca și pe celelalte?

– Ba încă cum! Pe cele proaspete le cinstește norodul întreg, cu trâmbițe și cu tobe, mai tare decât pe cele vechi...

– Cu trâmbițe și cu tobe! se minună Sisoe aiurit. De unde-ai aflat sfinția-ta una ca asta?

– De la binecredincioși. Dac-ai intra și sfinția-ta mai des în vorbă cu dânșii, ai auzi și alte lucruri, care de care mai minunate...

Sisoe întoarse fără voie capul spre cei trei binecredincioși de pe piatră.

– Nu te uita la ăștia, că-s tâmpiți! îi zise Habacuc, urmărindu-i privirea. Habar n-au ce-i pe lume. Când vom merge la trapeză, am să-ți arăt eu unul, venit abia de-o săptămână pe la noi... unul slăbănog și cu nasul mare. Zice c-a

fost salamagiu la o fabrică de mezeluri ș-a postit nouă ani de scârbă, tot umblând cu mațe și cu carne de cal...

– Phi! făcu Pafnutie scârbit, scuipând într-o parte. Eu unul nu l-aș fi primit în rai.

– Păi cum să nu-l primești, dac-a postit omul nouă ani? îi întoarse vorba Habacuc. Atunci, încalte, să închidem porțile raiului și să nu mai primim pe nimeni! Să dăm de știre oamenilor că degeaba mai țin posturi... Cu acela să stai de vorbă sfinția-ta, sfârși el întorcându-se la Sisoe, dacă vrei să știi cam ce se lucrează în zilele noastre pe pământ...

Tulburat adânc de cele auzite, Sisoe rămase câtăva vreme cu ochii ațintiți la chelia din creștetul sfântului Pafnutie. O rază piezișă aprindea în luciul acelei sfinte chelii un soare mic, cât o picătură de argint viu, dar Sisoe nu-l vedea. Asemeni acelui strop de foc, în ochii lui de safir licărea scânteia pe care i-o aprinseră în suflet cuvintele lui Habacuc.

Deodată, se ridică în picioare. În mintea lui încolțise un gând, se zămislise un plan. Cu sprâncenele încrețite de o mare hotărâre, își netezi încet anteriul, scuturând cu dosul degetelor firele de iarbă uscată de pe poale, și se

ploconi spre tovarăși:

– Apoi... mai rămâneți cu bine, sfințiile-voastre, zise el.

– Da-ncotro, frate Sisoe? întrebă Habacuc.

Dar Sisoe își luase toiagul la subsuoară și se depărta grăbit, fără să mai privească îndărăt.

După plecarea lui Sisoe, cei doi tovarăși rămași pe loc începură să dea semne de neliniște. Trăgeau cu urechea, ridicau mereu capul și se uitau împrejur, fără pricină.

în jurul lor, însă, era liniște și pace. Poienița luminoasă îi adăpostea între perdele de frunzișuri ca-ntr-un cuib mare de verdeață. O căprioară subțire, înaltă-n picioare, veni într-un rând să pască tufițele de rozmarin și de levănțică mânăstirească din preajma lor. O urmărise cu ochi de fosfor și cu mlădieri de șarpe prin ierburi înalte o panteră gălbuie, stropită peste tot cu puchițe negri; dar numai așa, din joacă, fără nici un gând rău... Pe cărarea din cealaltă margine, trecură mai târziu șase cățăei îmbrăcați în catifele, trăgând după ei un cărucior de argint, în care dormea un înger sugaci, cu pumnișorii la gură. Și de sub tufișurile din stânga, ieșiră o clipă la iveală, în soare, două pisici verzi, poleite cu aur.

Dar sfinții erau obișnuiți cu asemenea arătări paradisiace, într-un loc singuratic ca acela.

– Oare ce s-o fi întâmplat? întrebă Pafnutie în sfârșit, ridicându-se deodată-n picioare.

Zărise printr-o spărtură de frunziș pe sfinții Mochie și Farnachie trecând în goană, unul după altul, cu pletele-n vânt. Habacuc se ridică de asemenea și privi în urma lor. Din partea cealaltă răsări și sfântul Pintilie cel gros, dând din mâini și strigând către ei de departe:

– Auzit-ați vestea, fraților?... Sisoe se pogoară pe pământ!

Cei doi rămaseră cu gurile căscate.

– Cine ți-a spus? De unde știi?

– Tot raiul știe și vorbește, gâfâi Pintilie.

– Nu se poate.

– Ba, iacă, se poate... Că s-a înfățișat înaintea Domnului-Dumnezeu, ș-atâta s-a rugat, că s-a înduplecat Cel preamilostiv și i-a dat slobozenie să se pogoare între oameni... ba cică i-ar fi dat și putere să facă minuni pe pământ! urmă Pintilie într-o întinsoare, privindu-i speriat.

– Mare-i minunea ta, Doamne! cuvântă pe gânduri Pafnutie.

– Iacă, pun rămășag cu oricine că numai pozne o să facă, adăugă iute Habacuc.

– Încalte, să-i fi dat pe careva din noi să-l călăuzească, vorbi încet Pafnutie, dând la iveală dintele întreg. Că pe pământ sunt multe răutăți și ispite...

– Sunt mai întâi felurite feluri de mâncări grase, care de care mai sărată și mai pipărată, zise Habacuc, lingându-și buzele.

– Toate cu carne! întări Pafnutie, scârbit.

– Este și rachiu, adăugă Habacuc, privindu-i țintă.

Și ceilalți doi înghițiră-n sec fără voie, ca și cum ar fi simțit aidoma în fundul gâtlejului arsura băuturii blestemate.

– Sunt și muieri de cele vii... , gemu Pintilie cel roșcovan, cu dinții strânși, uitându-se crunt la un vârf de buruiană din fața lui. Și câteșitrei se cutremurară la auzul acestui cuvânt de rușine și se uitară unul la altul, spăimântați.

Pe când vorbeau ei astfel, o țarcă sprintenă, zărind dintr-un vârf de copac tabla cu grăunțe rămasă în iarbă, s-apropiase pe furiș și-ncepuse a alege cu pliscul boabele de porumb dintre cele de fasole, înghițindu-le cu mare iuțeală, una după alta. Habacuc dădu fără veste cu ochii de ea.

– Hâș, cobaie! răcni el, înălțând în lături

brațele lui slabe și lungi, cu mâneci ferfenițite.

*

În vremea asta, în coliba lui prizărită la marginea dinspre răsărit a raiului, înconjurat de sfinți și mare gloată de binecredincioși, înălțând psalm după psalm și meșteșugite cântări de laudă întru slava Celui preaînalt, Sisoe se pregătea de lungă călătorie.

III. Sisoe se pogoară pe pământ

A doua zi dimineața, Sisoe se pogorî cu hârzobul din cer, pe vârful unui munte înalt.

De-acolo ar fi putut cuprinde cu ochii toate întinderile lumii, dacă piscul acelui munte n-ar fi fost pururi ascuns în nouri ca să nu poată vedea nimeni de jos cele ce se întâmplă pe-acolo, pe sus: mai joacă o horă de iele, mai pogoară din cer câte-un sfânt... ce nevoie să știe oamenii tot? Dar asta-i, că nici de-acolo, din mijlocul acelor neguri posomorâte, dacă te uitai în jos nu prea se vedea mare lucru. Zadarnic se ispiti deci Sisoe să zărească ceva, măcar cât de cât, mai departe de vârful nasului, ca să știe spre care parte a lumii să pornească. Dibuind prin ceață, ca un om lipsit de vedere, făcu câțiva pași încoace și-ncolo, de-ncercare; dar îndată ajunse la o margine și se trase îndărăt,

spăimântat, simțind că era gata să purceadă-n prăpastie.

"Aceasta numai pe pământ este cu putință, cugetă el îngrozit, să stai cu prăpastia lângă tine și să n-o vezi..."

Față cu asemenea primejdie, despre care în cer nici pomeneală nu putea fi, Sisoe socoti mai cu cale să rămâie nemișcat, până ce lucrurile s-or alege la vreun fel. Se lăsă deci binișor la pământ și s-așeză pe vârful muntelui, turcește. Și ca să nu stea degeaba acolo, înălță spre cer o cântare de laude, potrivită cu starea lui de acum:

Și iată, și iată,
Pe vârful muntelui ne-am așezat...

Dar nourii tot nu se risipeau și întunericul alb al ceții rămânea mereu neclintit în jurul său, ca un zid.

"Trebuie să fac o minune, se gândi la urmă Sisoe, că altfel nu-i chip... "

își luă deci inima-n dinți și se ridică iar în picioare, cu frică, stând copăcel. Apoi înălță toiagul deasupra capului și făcu, larg, semnul crucii în văzduh.

Grămezile de neguri de la picioarele sale începură atunci a se desface, încet-încet, drept în două. Prin spărtura adâncă dintre ele Sisoe își afundă privirile, cu fața luminată de mare nădejde. Dar fruntea i se posomorî curând și buza de jos i se lăsă a pagubă, semn că inima lui nu se prea bucura de cele ce-i vedeau ochii... Numai râpi și prăpăstii, numai țancuri goale de piatră și coaste de munți, zbârlite, cu brazi înfipți pe povârnișuri... Și nici țipenie de om pe nicăieri.

"Mare pricopseală!" se gândi Sisoe, pufnind pe nas... Ce era să caute prin asemenea pustii locuri un sfânt mare și iubitor de oameni ca dânsul?

Se întoarse deci cu spatele și înălță toiagul spre partea dimpotrivă, ca să vază și într-acolo cam ce putea fi...

Nici în partea asta nu era cine știe ce. Tot singurătăți și prăpăstii, tot munți fioroși, sculați în picioare, cu spinări de cremene pustie și întunecime de brazi pe coaste.

Sisoe ridică a treia oară toiagul, spre miazăzi. Și norii, crăpând încet, îi lăsară acum vederii minunată priveliște, care s-adâncea în limpezirea văzduhului până cine știe unde, la

marginea pământului... Văile se deschideau, munții mari se tupilau – și cât cuprindeai cu ochii, numai locuri largi și desfătate, numai coline și câmpii înverzite, cu argint de ape lucind în bătaia soarelui. Și sate albe risipite pe sub dealuri... și, departe-departe, în pâcla șesului, ca o grămăjoară de licăriri mărunte – orașul...

Dând cu ochii pentru întâia oară de sălașurile pământenilor, Sisoe s-aplecă grăbit și luă o piatră-n gură; dar cum soarele îi venea în ochi, sfinția-sa strănută de trei ori în șir și zvârli pietricica din gură cât colo.

– Atâta pagubă! făcu Sisoe, vesel, uitându-se după ea. Mai sunt pietre prin aceste locuri...

Și fără a mai sta la gânduri, porni și el într-acolo, spre miazăzi, ca și cum însuși Cel preaînțelept i-ar fi arătat prin acest semn dumnezeiesc spre care parte a lumii să-și îndrepte pasul.

Multă vreme rătăci Sisoe, prin liniștea și singurătatea acelor înălțimi pustii, cățărat de stânci ca o capră, ocolind râpi și măsurând cu ochii fundurile de prăpăstii.

Dar coborâșul nu era tocmai ușor pentru un sfânt ca el, obișnuit a călca numai pe loc întins

și neted ca-n palmă. Degeaba se trudea acum să pășească domol și măsurat, cum se cuvine unei fețe bisericești, că mergea tot hurducat și anapoda, parcă l-ar fi îmbrâncit mereu cineva de la spate.

– Asta numai pe pământ se poate vedea... bodogăni el iar, gata să-și piardă cumpăna.

Și iată că, la un povârniș mai repezit, picioarele sfinției-sale îi lunecară înainte, amândouă odată, fără putere de împotrivire. Sisoe se lăsă pe moale – și se duse de-a săniușul până cine știe unde, într-un pâlc de ferigi uscate, unde se opri din cădere cu părul vâlvoi și cu anteriul suflecat pe spate. Tot acolo, la capătul drumului, genunchiul sfinției-sale întâlni din nebăgare de seamă un colț de stâncă, ieșit din pământ.

O durere cumplită, cu furnici, îi amorți îndată piciorul întreg, până la gleznă. Ghemuit asupră-și cu buzele strânse și ochii înlăcrimați, ca și cum ar fi mâncat o ceapă crudă, Sisoe începu a se strâmba fel și chip la buruienile din preajmă, ținându-și cu amândouă mâinile genunchiul vătămat, ca pe o scumpă comoară.

Apoi, stând încă în capul oaselor, se uită cu obidă împrejur și suferința îl făcu să cârtească

împotriva acestei rânduieli pământești:

– Ce-a fi gândit oare Cel-de-sus, întru a sa nemărginită înțelepciune, de-a grămădit pe-aici atâtea stânci și-a țuguiat astfel pământul până-n slava cerului? De ce să fi sculat el oare așa, drept în picioare, aceste locuri pustii și amarâte? Și ce nevoie să fi fost, până pe-acolo, să răscolească de sub pământ atâtea pietre și să le samene-n calea omului, pe toate cu colții-n sus, ca să-i vatăme trupul și să-i zdrelească mădularele? Rău o fi, nu zic ba, adăugă el aducându-și aminte de rânduiala din sfântul rai, să trăiești în vecii vecilor fără să te mai doară nimica; dar nici așa, să-ți sară ochii din cap și să nu mai știi pe ce lume te afli de usturime, iară nu mi se pare lucru tocmai cu cale...

Gândind astfel, se ridică șchiopătând și-și luă toiagul zvârlit cât colo, între ferigi. Și după ce-și frecă iar genunchiul cu palma, porni încet mai departe.

⋆

Stâncile piscului rămâneau tot mai sus, în urma lui.

Dar peste creștetul lor neclintit, începu a se înălța de la o vreme în două labe un nour mare și posomorât, și a crește pe nesimțite,

cuprinzând o jumătate de cer.

Văzduhul se întuneca văzând cu ochii. În curând s-auzi într-o margine și carul sfântului Ilie, huruind peste genuni.

Și norul cel negru creștea mereu și se tot bulbuca, se tot lungea spre el într-acoace, venind încet asupră-i cât un munte; iar când ajunse drept deasupra, clipi cu mânie dintr-un fulger și slobozi un trăsnet.

– De capu-ți! făcu Sisoe necăjit.

La această vorbă necugetată, alte două tunete lungi, cu hopuri, îi răspunseră din slavă. Și numaidecât nourul cel întunecat, care se cunoștea cât de colo că-i burduf de apă, începu să scuture asupra lui o ploaie repezită și mare-n bob cât aluna.

Sisoe simțea cum i se lipește anteriul de spate, peste cămașa udă. Neputând să mai rabde și această ocară, sfinția-sa înălță la urmă toiagul și rosti cu mânie Tatăl nostru în gând...

Ploaia se opri atunci, ca la poruncă; tunetul se depărtă până la marginea lumii, bombănind; și nourul cel vrăjmaș începu a se trage la o parte, rușinat, pitindu-se tot mai jos îndărătul munților, ca și cum l-ar fi sorbit pământul.

Când soarele străluci din nou, Sisoe se trezi

deasupra unei pajiști prăvălite care începea de sub picioarele sale și cădea până jos, sclipitoare și înflorită ca un patrafir de vlădică, pe pieptul stâncos al muntelui. Sfinția-sa porni într-acolo fără zăbavă și-ncepu iar să coboare. Dar nu mai cobora de-a dreptul, ci tot de-a coasta și cu pază mare, ca să nu-și ia vânt cumva și să purceadă iar de-a săniușul tocmai acum, când începea să-i fie lumea mai dragă.

În curând ajunse la un capăt de plai, care cobora în clină ușoară până la marginea pădurilor de brad.

De o parte și de alta, culmea verde se prăvălea în văi prăpăstioase și întunecate; dar înaintea lui s-așternea tăpșan întins, cu frăgezimi de ierburi fără prihană, abia desprinse din beteala ploii și din moliciunea aburoasă a ceții. Pâlcuri de ienuperi pitici umbreau pe margini strălucirea acelor pășuni înalte. Fuioare de argint subțire se distrămau în soare, deasupra lor. Încolo, nici urmă de ființă pământeană, în nici o parte.

Dar într-un loc, Sisoe se opri și ridică din iarbă, pe lângă o tulpiniță de smirdar înflorit, câteva boabe lucioase și negre, ca de mătănii

călugărești. Le ținu în palmă o vreme și le cercetă cu luare-aminte, pe toate părțile; sfărâmând apoi una între degete, o duse la nas. Și înțelese la urmă că, nu de multă vreme, trebuie să fi trecut prin partea locului o turmă de mioare.

"Ori, poate, niscai capre...", cugetă el, încruntat. Căci de pe acele semne mărunte se cunoaște bine numai atâta, că nu putea fi vorba de vaci.

Un lătrat de câine s-auzi atunci dintr-o parte, peste liniștea poienii.

Sisoe tresări. Era cel dintâi glas pământean care ajungea la urechea sfinției-sale... Undeva, mai la vale, după vreo perdea de brazi, ori pe altă față a poienii, se găsea pesemne un sălaș de ciobani.

Fiind însă abia pogorât din cer, Sisoe nu-și luase încă trup și înfățișare potrivită cu lumea celor de jos. Făptura lui cerească, făcută dintr-o plămadă străvezie ca lumina și ca vântul, nu se îngroșase încă destul în atingerea cu țărâna; și astfel sfinția-sa putea să meargă acum în picioare prin lumina zilei, fără ca ochii celor de pe pământ să-l poată zări.

Dar câinii nu văd numai cu ochii. Din mila

Celui-de-sus, care are grijă de toate, ei văd și cu nasul. Deci unul dintre dulăii tolăniți pe lângă acea stână, întorcând din întâmplare botul spre partea de unde venea Sisoe și primind pe adierea văzduhului o pudoare necunoscută, se ridică deodată-n picioare și rămase cu nările ațintite într-acolo...

– Parcă se zărește ceva... mârâi el către tovarăși, cu nasul pe sus, închizând ochii ca să vadă mai bine. Și dintr-o dată începu să latre și se repezi la deal, stârnindu-i și pe ceilalți în urma lui.

într-o clipă se înșirară toți de-a lungul poienii, alergând fiecare după putere.

Ajunși în dreptul lui Sisoe, câinii se opriră nedumeriți. Lătraseră ei pân-acum la tot felul de dihănii, la lup și la urs, la vulpe și la bursuc, ba chiar și la arici; dar nici unul, se poate spune, nu mai avusese încă prilej până acum să se dea la o arătare sfântă, de pe cealaltă lume, ca aceasta... Ce putea să fie? De pe miros, nu semăna cu nimic știut și cunoscut. O fi fost vrun sfânt picat din cer odată cu ploaia dimineții – ori poate un strigoi fătat de bezna pământului și rătăcit acolo în soare, ca un huhurez? Nu se putea ști. Se opriră deci roată împrejur și

începură a arunca-n el, de departe, cu lătrături.

După toate semnele, vătaful lor părea să fie un dulău bătrân, mare-n trup și negru-roșcat la păr, cu urechile sfârtecate de lup și cu urme albicioase de mușcături pe bot. Sprijinit cu tărie pe labe, sta-n mijlocul celorlalți arătându-și mereu capul mare pe deasupra lor. Și lătra rar și gros, ca din butoi – parcă trăgea cu tunul:

– Hum!... Hum, hum!... Hum!...

în rând cu el s-ațineau alți doi, tineri și mai leșietici la păr. Amândoi aveau coada tăiată; le rămăsese numai câte-un ciot.

Erau frați gemeni, se vede, feciorii celui bătrân, că nu prea se depărtau de lângă el și-i țineau isonul pe rând, cu botul îndreptat spre cer, slobozind fiecare din gât câte-un urlet lung și ascuțit, pe care se înșirau lătrăturile ca niște gogoloaie pe sfoară. Când tăcea unul, începea celalt; rar se nimerea să latre amândoi odată.

Prin fața acestora se frământa ca de ceasul morții un cotei tărcat, de neam prost, c-un pămătuf de lațe albe-n vârful cozii. Lătra cu sughițuri și se îneca uneori, parc-ar fi avut un os în gât; se oprea atunci cu botul în pământ și icnea din pântec, căscând gura până la urechi, gata să-și lepede mațele-n iarbă... Și mai era

printre ei încă o cotarlă de acest soi, care-
ncepuse a năpârli: din părul cel vechi îi rămăsese doar o fâșie de lână murdară de-a lungul spinării și, pe pulpa dindărăt, un smoc. Din pricina aceasta suferea, pesemne, ca de boală, că-i pierise glasul de tot. Lătra răgușit, în șoaptă – nu se-nțelegea bine ce spune:

– Chiaf, chiaf!

Și se repezea mereu la tovarăși, ca să-i dea și lui pas să grăiască; dar nimeni nu-l băga în seamă.

Cu nădejdea în puterea toiagului, Sisoe sta-n fața lor nemișcat și-i urmărea din ochi, așteptând să vadă: ce-au de gând să mai facă?

– Ară, drace, ară...

Crezuse la-nceput, când i-a zărit alergând de departe, că vin să-i ureze bun sosit pe pământ și să se gudure la picioarele sale; dar acum vedea el bine că treaba era pusă mai degrabă pe sfadă. îl ocărau din toate părțile pe limba lor și-l întrebau: ce caută acolo? Și toți erau porniți cu dușmănie asupra lui, măcar că nu le făcuse nimica. Numai un cățălandru prostuț, cu labele prea mari, sosit în urma tuturor, s-arăta parcă mai puțin vrăjmaș la inimă. Alergase și el acolo, ca la o petrecere, hămăind cu vrednicie, fără să

știe despre ce-i vorba. Se oprise la trei pași în dreptul lui Sisoe – ș-acum lătra mârâit, cu trăgăneli în glas, și se prefăcea uneori că se uită-n altă parte... dar trăgea cu coada ochiului, să vadă dacă nui răspunde și sfinția-sa ceva. Iar la urmă, văzând că nu se mai întâmplă nimica nou, se lăsă de-a binelea pe coadă și-ncepu a clămpăni cu dinții prin păr, după purici.

De la o vreme se mai potoliră și ceilalți, parcă; dar cum făcea Sisoe o mișcare să plece, îndată se porneau iar, pe toate glasurile, tăindu-i calea; și după o rânduială rămasă din strămoși, pe când unii îl țineau de vorbă pe din față, alții se furișau pe la spate, să încerce dacă nu l-ar putea apuca, din fugă, măcar de poala anteriului.

Și iată, când s-aștepta mai puțin, sfinția-sa simți deodată o arsură la spate, în partea moale a trupului, ca un cui ascuțit. Se răsuci, c-un răcnet de spaimă, ridicând toiagul prea târziu...

La spatele lui se găsea doar o cățea, vânătă și slabă, pe care n-o băgase-n seamă pân-atunci. Era fătată de curând pesemne, că-i sticleau ochii-n cap de vrăjmășie, ca la un lup. Lătra încleștat, arătându-și colții până la gingii – și tot ea se văicărea, cu mustrări jalnice-n glas, de-ai

fi zis că Sisoe trebuie s-o fi bătut de moarte cândva ori să-i fi gâtuit pân-acum, cu mâna lui, trei rânduri de căței.

"Și doar acu mă vede-ntâia oară în viață... cotarla dracului!" cugetă el, amărât și scârbit din cale-afară.

Cu câinii roată-n jurul său, Sisoe străbătu apoi încet poiana-n curmeziș spre pădure. I se părea că toți munții dimprejur latră la el. Și nu-i venea a crede că se va mai putea mântui vreodată de această osândă a lui Dumnezeu. "Se vede că nicăieri pe lumea asta nu poate fi liniște, își zicea el, nici în cer, nici pe pământ. Sus, cântă și zbiară binecredincioșii până te năucesc de cap; jos, te latră câinii, de-ți vine să fugi încotro vezi cu ochii. Și nu se știe bine care din aceste două urgii este mai cumplită..."

Dar la marginea pădurii, câinii începură să-l părăsească, unul după altul.

Se-ntorceau la stână, mândri, cu coada pe sus, făcând popasuri scurte pe lângă pietre și hârjonindu-se între ei. Numai cățeaua cea slabă îl mai urmări o bucată, ca o muscă rea de care nu poți scăpa, ca să-l vadă unde intră și să-i cunoască vizuinea.

⋆

Sisoe se găsi la urmă singur, în liniștea pădurii înalte de brad.

Mergea acum încet, cu nasul în pământ, trezind sub picioare un foșnet singuratic prin frunzele uscate. începea să-i fie lehamite de viața de pe pământ; îl bătea gândul să lase toate baltă și să se-ntoarcă în rai de unde a venit.

Dar când se gândea ce zaiafet i-ar face sfinții părinți, văzându-l că se întoarce așa degrabă și fără nici o ispravă, și cu ce alai l-ar primi diavolii de îngeri chiar de la poartă, i se făcea negru înaintea ochilor. Nu! Mai bine să le rabde pe toate până la sfârșit, chiar dacă ar fi să se întoarcă la urmă tot fără praznic la călindar, cum a plecat.

Cu acest gând, se opri lângă un buștean căzut, ca să-și puie la mușcătură o foaie lată de podbal, bună de leac; simțea trebuință să-și mai răcorească puțin și zgârieturile dobândite mai la deal – căci toată partea dindărăt a sfinției-sale era plină acum de usturimi și fierbințeli.

Ar fi putut el să facă o minune să le vindece ușor, c-un singur cuvânt, dac-ar fi vrut. Dar își aducea aminte de sfatul ce i-a fost dat la plecare sfântul Mavrichie cel înțelept, cu privire la minuni. Acest sfânt preaînvățat avea slăbiciune

să alcătuiască, pentru trecere de vreme în rai, fel de fel de bucoavne mărunte, despre te miri ce și mai nimic. Și la plecare îi arătase și lui una, pe care sta scris cu slove mari de mână: Despre făcutul minunilor, cuprinzând sfaturi și învățături pentru folosința sfinților părinți, ca să le slujească la o nevoie. (Binecredincioșii cei de rând n-aveau a se uita într-însa, căci nu era de nasul lor.) Și scria acolo așa, că acela ce a primit de la Dumnezeu această putere, mai presus de fire, trebuiește cu strășnicie a se feri să nu facă niciodată o minune în folosul său, căci altfel i se va lua darul. Așijderea, ca să-i fie plăcută lui Dumnezeu și să folosească oamenilor, minunea se cere făcută numai acolo unde va fi lume multă adunată la un loc, nu pe pustii locuri sau în păduri, bunăoară cum ar fi pe aici.

De acea bucoavnă își aducea aminte Sisoe acum, stând cinchit lângă buștean, cu nasul în pământ și cu anteriul ridicat la spate până sus. Și-i părea rău că n-o ceruse împrumut. Poate că i-ar fi dat-o.

"Noroc că nu-i nimeni p-aici să mă vază...", își zise el la urmă, privind împrejur bucuros că poate să-și cerceteze fără martori goliciunea înroșită de nevoi. Căci după atâtea necazuri și

suferințe, făptura lui cerească începuse acum a se cunoaște, mijindu-se și vederii puțin, printre copaci, nu numai de pe miros.

O cinteză nevăzută începu să strige atunci, dintr-un vârf de brad, risipind licăriri de sunet în umbra verde a pădurii:

– Ți-vic! Ți-vic!... pi-ca, pi-ca, pi-ca... piț-piț-piț!

Sisoe înălță urechea, s-asculte de unde vine acel glas picurat. Dar nu mai auzi nimic, decât șuietul vântului în cetini.

întorcând capul apoi, sfinția-sa dădu cu ochii de o ciupercă mare și albă, pe care n-o zărise încă; sta ploștită acolo, chiar la spatele său, între frunze, și se uita cu luare-aminte în sus.

– Ce te mai uiți și tu ca o proastă? o înfruntă el, întorcându-se îndată cu fața.

Și dacă văzu că aici nu era chip, se ridică și porni iar, să-și caute un loc mai potrivit.

Se opri nu departe, la o margine de râpă, deasupra unei văgăuni căscate între ziduri prăpăstioase de piatră. Peste vârful brazilor înfipți în povârnișul de sub el, s-auzea, din fund, răcnet de pârău.

Sisoe înțelese că apa ce se zbătea acolo, într-o încleștare de stânci, trebuia să se împreuneze

odată și-odată mai jos cu râul cel din vale, pe care-l zărea de aici ocolind într-un arc de argint satul risipit la poalele muntelui, departe.

Supărarea îi trecu ca prin minune.

Călăuzit de acel glas de apă care-i suna îndelung în cale, când mai tare, când mai încet, ca un cântec pustiu al singurătății, sfinția-sa se ridică și porni la vale după pârău, neștiut de nimeni, prin această împărăție a urșilor, de-a curmezișul desimilor de brădet.

La mijlocul unei coaste cu zmeurișuri încâlcite, zăbovi într-un rând o vreme, să-și răcorească puțin gura cu bobițe trandafirii de zmeură. Era liniște. Numai bâzâitul țânțarilor țesea fire subțiri împrejurul lui. Pe când se ospăta astfel, auzi deodată un glas gros mormăind: parcă vorbea cineva singur, da' cuvintele nu se deslușeau bine. Sisoe făcu câțiva pași într-acolo, să vază cine poate fi. Un foșnet mare izbucni din dosul unor tufărișuri. Și drept în fața sfinției-sale se ridică în două labe, bălăbănind din cap, o namilă de urs cât toate zilele. Purta pe piept un ștergar alb, ca să nu-și mânjească blana, pesemne, cu zamă de zmeură; și venea spre Sisoe cu labele atârnând, ca și cum l-ar fi poftit pe sfinția-sa la o trântă dreaptă.

– Cată-ți treaba, dihanie! îi vorbi Sisoe liniștit. Nu te burzului la mine, că eu nu-s ce crezi tu...

După care îi întoarse spatele și porni grabnic pe coastă-n jos, fără a mai privi îndărăt; și s-așternu iar la drum, coborând întruna, cu inima plină de nerăbdare s-ajungă mai curând între oameni.

*

Era soarele-n crucea amiezii, când Sisoe ajunse la marginea din sus a satului, între livezi.

Râul trecea limpede pe sub sălcii, ca o adiere de vânt. Nimeni nu se vedea în preajmă.

Dar după ce făcu un cot, în lumina mare, sfinția-sa rămase cu ochii ațintiți și cu gura căscată...

Mai jos, pe malul dimpotrivă, înălbea pânza la marginea apei – o femeie.

O femeie adevărată, în carne și oase, nu o arătare străvezie de pe cealaltă lume; o femeie tânără, cu ochi și cu sprâncene... și cu toate cele câte trebuie la o femeie, nu o vedenie uscată și firavă, tunsă ca vai de capul ei și vârâtă într-un sac până la gât, ca arătările cele fioroase din sfântul rai.

Sisoe se opri în dreptul ei și se lăsă jos pe o

piatră, cu mâinile împreunate peste genunchi, ca să privească în voie această minune a lui Dumnezeu, cum nu mai e alta pe pământ.

înclinată ușor din mijloc, cu cămașa albă despicată la sân într-o parte și cu catrința roșie prinsă-n șold, femeia lăsa pânza să se desfășoare-n voia apei până departe; o aducea apoi, val după val, pe un bolovan mare de la picioarele ei și-o bătea cu un mai de lemn, împroșcând stropi de soare împrejur.

La spatele ei, pe prundișul uscat, se vedeau alte două fâșii înguste de pânză, întinse la soare. Iar mai încolo, păștea iarba dintre pietre – o vacă.

Când vaca s-apropia prea tare de pânză, femeia se-ntorcea și arunca după ea cu bulgări:

– Ni, boală!

își netezea apoi cu dosul mâinii șuvițele de pe frunte și furișa spre Sisoe o privire ageră, pe sub sprâncene.

La urmă, neputând să rabde, se îndreptă din mijloc și-i strigă peste apă:

– Da' ce părinte, n-ai mai văzut fomeie?

Râul vâjâia însă prea tare între ei, și Sisoe n-auzi ce-i spune. Văzându-l că nu se dă dus, femeia își lăsă atunci pânza pe piatră și intră în

apă, să treacă spre el. Unda limpede îi cuprinse îndată picioarele, până mai sus de glezne, unde pulpele încep să fie mai albe; și pe măsură ce apa creștea, catrința și ia se ridicau și ele tot mai sus, deasupra genunchilor...

– Vrei să treci râul, părinte? întrebă ea ieșind, în sfârșit, pe mal. De unde vii, sfinția-ta?

Sisoe arătă, cu capul, spre vârful muntelui. De-acolo venise.

– Eh! că doar n-ăi fi picat din cer..., zâmbi femeia, aruncând o privire-n treacăt spre piscul vioriu și spre poienile cele înalte de sub el, care se zăreau d-aici printre nouri ca nălucirea unor ostroave din basm, oglindite deasupra lumii în văzduh.

– A venit apa mare și ne-a luat iar puntea, lua-o-ar ciorile! urmă ea, văzând că nu primește răspuns. N-ai pe unde trece îmbrăcat. Da' mi-oi face eu pomană să te trec în spate, dacă vrei, că poate mi-i citi și sfinția-ta, vreodată, un acatist pentru iertarea păcatelor...

Vorbind așa, se-ntoarse cu spatele și s-aplecă puțin de mijloc:

– Hai... hopa! îl îndemnă ea, peste umăr.

Sisoe stătu oarecum la îndoială. îi cuprinse la urmă grumazul cu brațele și i se aburcă în

spate, unde rămase nemișcat cu genunchii sprijiniți de șoldurile ei pietroase.

Și apa viorie începu numaidecât să cânte pe sub ei, râzând și gâlgâind printre pietre de voie bună.

Când vaca de pe mal zări în mijlocul râului o arătare așa de ciudată, jumătate popă, jumătate femeie, se opri din păscut și holbă ochii într-acolo. Apoi dintr-o dată își înălță coada drept în sus, ca o lumânare, și-o luă la fugă spre sat.

La jumătatea drumului se opri să mai privească o dată îndărăt, cu coada bârzoi... Și încredințată pe deplin acum că lucru curat nu poate fi, porni iar în goană, printre garduri și peste hârtoape, să ducă veste-n sat despre arătarea cumplită ce i s-au făcut la marginea apei.

IV. Sisoe începe să facă minuni

Popa Niță tocmai ieșise-n curte să spargă un dovleac la scroafă, când intră pe poartă dascălul Ghiță Pitac, cântăreț la strana cea mare și om de-ncredere al sfinției-sale.

– Ce-i, Pitac?

După obiceiul său, dascălul nu prea se grăbi să răspundă. Ca să mai prindă suflet, se șterse întâi cu basmaua la nas și pe față; apoi se uită cu luare-aminte la dovleacul din brațele popii și scuipă într-o parte.

– Dandana mare, părinte... , începu el pe nas, că era cam fornăit la vorbă. Ce e nu e bine.

– Ne-a picat iar protopopul? se-ncruntă popa.

– Nu, altă pacoste...

Sfinția-sa ar fi vrut să afle dintr-o dată cum stă lucrul. Dar scroafa n-avea astâmpăr. Stârnită de dovleac, înălța râtul spre el și grohăia mereu,

cerându-și partea. Popa Niță o împinse cu piciorul:

– Ho, că nu dau turcii!

Era o scroafă tânără, încălțată în glod uscat până la genunchi, cu păr de cânepă pe spinare și cu belciug în nas. Pitac o privi îngăduitor și scuipă iar într-o parte, așteptând să-i vie rândul.

– S-a iscat în sat un călugăr venetic – urmă el – un batist, un inochintist, ori dracu știe ce-o fi fiind. A tras la casa Zoiței lui Alexe Mânjoc din capul satului și, cică, s-a pus pe făcut minuni.

– Pe făcut... ce?

– Minuni.

La auzul unui cuvânt așa de neașteptat, popa Niță rămase cu ochii holbați și cu gura căscată.

– Vorbește mai tare, bre omule! se răsti el apoi, supărat, pe când scroafa grohăia tot mai ascuțit. Ce fel de minuni? Ori ai început să bați câmpii...

– Minuni ca toate minunile! zbieră Pitac. N-am văzut cu ochii, da’ am auzit. Zice c-a vindecat pe Lina Todiresei, care-o aduse mă-sa astă-iarnă la sfinția-ta să-i citești de ducă-se-pe-pustii... de era să moară de tot după aia, c-a apucat-o și mai rău năbădăile... Și pe Ilinca lui Pavel, care i-a intrat astă-vară un șarpe-n burtă,

când s-a culcat la soare cu gura căscată. Și pe Floarea lui Țâmboacă, a de fugise acu doi ani cu Ionică, feciorul lui Năstase Pârlogea din Căpățâneni... când n-a vrut baba s-o primească-n casă, de zicea c-a asmuțit câinii după ea și-a apucat-o cu dinții de-un picior...

– De care picior? întrebă popa, cam într-aiurea.

Dar nu s-auzea mai nimic, căci scroafa își pierduse de tot răbdarea. Pentru ea, daraverea cu călugărul ca și cum n-ar fi fost. Cu ochii după dovleac, se jeluia amarnic pe toate tonurile, ba-l îmboldea pe sfinția-sa și cu râtul uneori pe la genunchi ca să-i aducă aminte, să n-o mai dea așa uitării, că-i păcat.

– Zice că s-a dus la el și moș Sandu Turlacu, socrul lui Ilie Farasulea din Gura-Văii, urmă Pitac, să-l vindece de nevoile bătrâneții, că era căzut de tot... Ș-acu, cică umblă moșneagul ca un buhai pe ulițile satului, cu mânile-n șolduri și cu căciula pe-o sprânceană, de nu mai poate trece nici o muiere de răul lui...

– Vorbește, bre omule, mai tărișor! se rugă popa, venind mai aproape. Parcă n-ai mâncat de trei zile...

– Hai? răcni Pitac, cu mâna pâlnie la ureche.

Sfinția-sa își pierdu răbdarea:

– Am mai ținut eu lighioane pe lângă casă, vorbi el roșu de mânie, da' scroafă îndrăcită ca asta nici că s-a mai pomenit. Nu te lasă, bre, când îi abate ei, s-auzi măcar o vorbă, mânca-o-ar lupii!

Și văzând că iar îl îmboldește între genunchi, mai să-l ia pe sus, popa Niță, scos din fire, ridică dovleacul într-o mână și i-l trânti cu sete în cap.

Izbită fără veste drept în creștet, când s-aștepta mai puțin la una ca asta, scroafa se răsuci o dată în loc și-și pierdu graiul câteva clipe. Se lăsă apoi pe picioarele dindărăt și, luând martori cerul și pământul la această nelegiuire din partea stăpânului său, începu a slobozi din trâmbița râtului niște plângeri așa de cumplite, că toți câinii de prin împrejurimi săriră arși de prin cotloanele lor și năvăliră-n uliță, încredințați c-a intrat ursul în sat ori vine sfârșitul lumii, alta nu poate fi.

– Halal ison! vorbi dascălul, privind-o cu jind. Parcă-i mașina de la trin...

Dar popa Niță își astupase urechile și fugise în casă, de unde se ivi în curând trăgându-și giubeaua pe-o mânecă și se-ndreptă cu grăbire spre poartă:

– Hai acolo, la fața locului, să vedem și noi ce și cum... Cu giubeaua fâlfâind, sfinția-sa porni în goană pe linia satului la deal; și călca așa de amarnic că dascălul, om moale din fire, abia se mai ținea din urma lui.

– Zice că-l cheamă Sisoe, încercă Pitac iar să lege vorba, ca să-i mai întârzie puțin mersul. Și cică vine de-a dreptul din rai...

– Vine... din raiul mâni-sa! mormăi popa-n barbă, fără a-și domoli pasul.

⋆

La casa Zoiței din deal, ograda plină de lume; mai cu seamă femei, că bărbații erau duși care-ncotro, la muncă.

Vreo două îi ziseră "Săru' mâna", din vârful buzelor. Altele se-mboldiră în urma lui cu cotul:

– Să știi, fă, c-o să fie nuntă...

Popa Niță își făcu drum printre ele, posomorât. Când ajunse-n tindă, își aruncă ochii din treacăt spre un pat învelit cu rogojină, unde se vedeau rânduiți colaci de casă, ulcele acoperite la gură, străchini cu ouă și alte bunătăți.

– Hm! făcu sfinția-sa cu înțeles.

În odaia din dreapta, s-auzea vorbă. Deschizând ușa la perete, popa aruncă o privire aprigă înăuntru, pe când femeile se-ngrămădeau la spatele lui.

– Da' ce faci acolo, cuvioase? întrebă el cu glas tare, fără să treacă pragul.

În fundul odăii, sub icoane, Sisoe sta cu mâinile împreunate pe creștetul unei babe îngenuncheate la picioarele sale. întorcând capul și zărind fața bisericească, sfântul așteptă ca noul-venit să-l recunoască de asemenea și să-i ceară blagoslovenie, ca unuia mai mare. Dar popa îl privea aspru – și nici gând să-i sărute poala anteriului, cum era de așteptat.

"Între ai tăi ai fost și-ai tăi nu te-au cunoscut...", vorbi Sisoe în pildă, întorcându-și fața de la el.

– Lasă asta! i-o reteză popa, scurt. Mie să-mi spui doar atâta: cam ce făceai acolo sfinția-ta?

Sisoe nu găsi de cuviință să-i răspundă.

– Iaca se ruga și el pentru amărâta asta lipsită de vedere, îndrăzni să grăiască atunci o femeie din grămadă, arătând spre baba de la picioarele sfântului.

– Nu te-am întrebat pe tine! se răsti popa, mânios. Ce mi te vâri în vorbă, ca musca-n

coada calului?

– Sfinția-lui face minuni..., găsi de cuviință să adauge, cu glas spășit, alta.

– Minuni?... se miră popa Niță, fără a-ntoarce capul. Și cu ce drept vii sfinția-ta să faci minuni în parohia mea? ridică el deodată glasul, către Sisoe. Ai vreo îndreptare de la Mitropolie, ceva?... Ia spune-mi și mie: cu a cui învoire ai pornit cuvioșia-ta astfel, să faci minuni pe la casele oamenilor?

– Cu învoirea Celui preaînalt, răspunse Sisoe plin de mândrie, carele este mai mare decât voi toți și decât Mitropolia. El însuși mi-a dat dezlegare să purced pe pământ pentru binele oamenilor, pogorându-mă din rai.

– Din rai! râse popa, acru. Văzutu-l-a cineva, raiul, cu ochii? Ia să nu-mi umbli mie cu baliverne d-astea, că eu nu-s muiere, la mine nu se prinde! Și să faci bunătate să nu mai strici capul poporănilor mei cu asemenea povești, ci să te cărăbănești cât mai repede de la noi, dacă nu vrei să dai de dracu.

– Acum și-n vecii vecilor amin! întări Pitac, lungind gâtul peste umerii femeilor.

– Auzi acolo, pufni iar popa cu mânie, din rai! Din care rai?

La această năvală de cuvinte fără noimă, Sisoe nu mai știa ce să răspundă.

– Lasă, părinte, săru' mâna..., ce-ai cu el? sări atunci iarăși cu gura, în apărarea lui Sisoe, o femeie de la spate... Lasă-l să se oploșească și el p-aci, pe la noi, dacă ni l-a trimis Dumnezeu... că doar nu-ți ia nimic din tainul sfinției-tale!

– S-avem și noi un sfânt în sat, că nu strică, întări alta. Mai rebegește o vită, mai se bolnăvește un copil... ce-ai cu el?

– Voi, proastelor, să tăceți, se răsti popa, fierbând. Ce știți voi? Ducă-se la păcatele, de unde-a venit, să facă minuni pe undea mai făcut. Cum nimeri el, din rai, tocmai în parohia mea?

– Lasă-l, părințele! se rugă atunci cu glas pierit și baba de la picioarele lui Sisoe – lasă-l să isprăvească barem ce-a început...

Și-i tremurau mâinile de slăbiciune, și i se umpluse ochii cei orbi de lacrimi, căci se temea să nu plece sfântul tocmai acum și s-o lase cu minunea neisprăvită.

– Ba să-și ia catrafusele și să plece îndată, porunci popa neînduplecat.

Dar Sisoe nici gând n-avea de plecare. Mândru că-i luau femeile partea, își puse mâna

pe creștetul babei și-o îndemna să îngenuncheze iar la picioarele sale.

– Așa ți-i vorba? strigă popa, cătrănit la obraz de mânie. Bine! Lasă c-avem noi ac de cojocul tău...

Și fără a mai închide ușa în urma lui, coborî cu pași mari în ogradă, de unde porni iar în goană pe uliță-n jos, urmat cât colea de Pitac, care se ținea după el ca umbra.

Ajunși în dreptul primăriei, își domoli puțin pasul, gata să se oprească; dar aducându-și aminte că are cu primarul o daraveră, pentru niște buruieni de zarzavaturi pe care le cam stricase scroafa sfinției-sale, cârni la stânga și nu se mai opri până la jandarmerie, unde intră pe ușă înfierbântat și posomorât, să schimbe câteva vorbe în taină cu domnul șef.

⋆

După plecarea popii, femeile se îngrămădiră iar la ușă, dând năvală care să intre mai întâi. Simțeau ele, pesemne, că sfântul ăsta n-are să prea facă mulți purici în satul lor.

– Hai odată, mătușă, strigă una prin crăpătura ușii, tot n-ai mai isprăvit?

– Ai pus gabja pe sfinția-lui și nu te mai dai dusă de-acolo, parc-ar fi uns cu miere.

– Ia lăsați-o-n pace, soro, să-i tihnească și ei minunea, săraca! Dacă v-ar face și vouă cineva așa, v-ar plăcea?

– Da' ce-i mai trebuie vedere acu, la bătrânețe? N-a văzut ea destule, cât era tânără...

Femeia de gazdă își făcu drum înăuntru, chip să mai deretece câte ceva prin casă. Trăgând cu coada ochiului spre babă, o văzu cum clipește des și parcă se uită-n juru-i ca omul care-a ieșit din întuneric adânc la lumina zilei.

– Da' ce, mătușă, nu cumva ai început a zări câte-oleacă?

– Da, măiculiță... , minunea lui Dumnezeu... , parcă-ncep a vedea! răspunse baba privind împrejur, ca de pe altă lume. Bodaproste! Iaca, te văz pe tine... și pe sfinția-lui, Maica Precista să-l răsplătească... Iaca și icoanele... și patul... și uite colo, pe gard, și nădragii lui bărbat'ău..., bodaproste!

Vorbind așa, începu a-și face cruci peste cruci în fața icoanelor. La urmă, își vârî mâna-n sân și scoase de-acolo, de lângă pielea-i zbârcită și pământie, câteva smochine mucegăite, înșirate pe băț, și le puse cu sfiiciune pe colțul mesei,

drept mulțumită.

Sisoe aruncă o privire pieziță spre acele boloștine dulci, de care-i era acru sufletul pe lumea cealaltă, și numai cât le vedea, îl și apuca un soi de leșuială; dar se stăpâni și tăcu, înghițind în sec.

– Ti, cum am uitat, uita-m-ar moartea! făcu gazda, lovindu-se cu mâna peste gură. Sfinția-ta ăi fi flămânzit, biet, după atâtea minuni câte le-ai făcut pe inima goală...

Și fără a mai aștepta răspuns, se repezi până-n tindă, de unde se întoarse cu o strachină smălțuită, o lingură de lemn și un clondir verde, astupat la gură cu un cocean de porumb.

– Da' ce-ai acolo, în clondir? întrebă Sisoe, bănuitor.

– Ia un pic de lapte dulce, ca să-ți mai ții inima până una-alta.

– Lapte? strigă roșu de mânie. Ia-l d-aci, să nu-l văz! Pentru asta m-am pogorât eu din cer pe pământ?

– Nu te supăra, părinte, păcatele mele! făcu gazda speriată. Iaca, îl duc îndărăt dacă nu-ți place. S-or mai fi găsind, ele, și altele la o casă de om gospodar...

Și ieșind iar în tindă, între femei:

– Nu-i mai aduceți lapte, soro! vorbi ea, cu ciudă. Nu-i mai aduceți lapte, că vi-l toarnă-n cap. Nu-ș' ce-o fi având cu laptele... – Pesemne c-o fi ținând post...

– Ori i-o fi poftind inima la altceva, la acritură, la sărătură, mai știi?

– Cu d-astea nu mai face el minuni... Mai bine să-i dăm niște jumări cu slănină ori cu fasole, să mai prinză putere, sărăcuțul. Ș-atunci să vedeți voi minuni!

Nu multă vreme după acest sfat, Sisoe sta la masă în fața unui talger cu jumări aurii și-a unei străchini pline cu murături, mușcând cu mare poftă ba dintr-un ardei de cei lungi, care-i frigea gura și-l făcea să sufle printre buze, ba din câte-o pătlăgică verde, care pocnea împroșcând în juru-i zeamă și semințe.

Și cu gura plină vorbea către femei:

– Afară de aceste murături, mie nu-mi trebuie altă răsplată decât să mă pomeniți și să-mi puneți și mie un praznic la călindar...

– Da' parcă n-ai sfinția-ta zi la călindar pe la-nceputul lunii lui iunie? zise o femeie lungă și ofilită, care fiind soția dascălului Pitac, se pricepea la asemenea daraveri bisericești.

– Aceea nu-i ziua mea, vorbi Sisoe amărât. E

ziua lui Sisoe cel mare, carele numai la nume samănă cu mine, dar e altul...

Pe când vorbea astfel, înfruptându-se din bunătățile la care râvnise atâta amar de vreme, se auziră în tindă pași grei de cizmă și-n ușă se ivi un flăcăuandru îndesat și lat în spate, cu capela pe-o sprânceană și cu pușca pe umăr.

– Aici stă popa care face minuni? întrebă el.

Femeile întoarseră spre noul-sosit priviri ascuțite și bănuitoare:

– M-da... da' ce-ai cu el?

– Eu n-am nimic. Da' m-a trimis domnu șef să-l poftesc până la secție, că zice că i-a venit pofta să-i facă și lui o minune.

– Ba să-și mai puie pofta-n cui domnu șef, zise o femeie. Că-i sfântul nostru, și nu te lăsăm să ni-l iei.

– Zău? Da' cine sunteți voi?

– Cine, necine, nu te lăsăm – și gata.

– Ba să faceți bine să vă dați la o parte, când zic. Nu cumva vreți să vă-ncontrați cu mine?

– Nu vă puneți, fă, cu stăpânirea! vorbi atunci o femeie mai potolită, făcându-și loc printre celelalte. Nu vă puneți cu stăpânirea, că-i mai rău. Las' să-l ia, dacă are poruncă – ce-o să-i facă? Sfânt nu e? Face o minune și scapă...

*

Sisoe mergea prin mijlocul uliții, fără teamă, cu jandarmul alături, în fruntea alaiului de copii și femei care-l petreceau și-l căinau, parcă l-ar fi dus la groapă:

– S-a pogorât din rai, sărăcuțul de el, și uite peste ce-a dat!

– Oare o să-l țină mult acolo, ori o să-l ducă încotrova?

– Un' să-l ducă?

– Ei, unde?! La oraș.

– La oraș? Da' ce, n-au ăia destui doftori și moașe pentru ei, ce le mai trebuie să se bucure la sfântul nostru? Auzi acolo! Ei de toate, și noi nimic! Doftor nu, moașă nu, sfânt nu... numai jandari și priceptori! Ce fel de dreptate-i asta?

*

Când intră Sisoe în cancelaria postului, domnul șef sta răsturnat pe spătarul unui scaun, cu un picior pe masă și cu altul la dracu-n praznic.

– Dumnealui e popa care face minuni? întrebă el pe jandarm.

– Da, să trăiți!

– Cum te cheamă, taică părinte? întrebă domnia-sa, măsurându-l pe Sisoe din ochi.

– Sisoe mă cheamă, răspunse sfântul.

– Hm, frumos nume. Se cunoaște că nu ți l-a dat nașul la botez, că ți l-ai ales singur când te-ai tuns călugăr. Sisoe... și mai cum?

– Sisoe, ș-atât. Cum să mă mai cheme?

Domnul șef părea în toane bune ș-avea chef de vorbă.

– Apăi, să vezi, sfinția-ta, zise el răsucindu-și mustața, noi suntem așa un fel de oameni, care nu ne mulțumim numai cu atâta. Uite, vezi? Pe mine, care va să zică, mă cheamă Traian. Dar îmi mai zice și Dumitraș, cu voia sfinției-tale. Iar pe băietanul ăsta, care te-a adus încoace, e drept că-l cheamă Nică din botez; da-l mai cheamă și A Catrinei, dacă te uiți bine la livretul lui. Iar pe dumnealui de colo, de-afară, care se zgâiește la noi pe geam, ca la panoramă, este foarte adevărat că-l cheamă Ghiță; da' asta-i, că-l cheamă și Pitac... dacă n-oi ieși cumva la el acuș, să-l fac să uite cum îl cheamă! Ai înțeles, taică părinte?

Sisoe însă nu dădea semne să fi înțeles.

– De unde vii, sfinția-ta? întrebă atunci șeful,

schimbând tonul. Atâta lucru trebuie să fi știind, ca s-avem și noi ce scrie colea, la raport, și să te trimitem la urmă, adică de unde-ai venit.

– Să mă trimiteți de unde-am venit? Asta nu se poate...